A XX-a ediție a JOCURILOR OLIMPICE DE VARĂ

München • 26 august-11 septembrie 1972

EMOȚII ȘI SPERANȚE RĂSPLĂTITE

Ziua de duminică, 10 septembrie, a fost, într-adevăr, și pentru sportivi, pentru cei ce îi însoțesc și pentru noi ziariștii, cu adevărat ziua cea mai lungă, de apăsătoare așteptare. Emoțiile și speranțele au fost însă răsplătite pentru că, după ce a trebuit să recunoaștem că Faina Melnik, la ora olimpică a fost mai puternică decît Argentina Menis și, prin urmare, medalia de aur sperată n-o putem considera pierdută, întreaga atenție s-a îndreptat spre sala de lupte de la Messegelande unde Berceanu, deși favorit al categoriei, avea de furcă, la fel ca oricare alt luptător sau sportiv de aici, cu adversari ce își propuneau, unul după altul, să învingă pe campionul nostru, să-i răpească medalia de aur pe care prognoza logică, unanimă, i-o acorda. În acele momente, după ce atletismul a luat sfîrșit, știam cu toții că numărul de 15 medalii de la Ciudad de Mexico fusese depășit, cu o medalie. Deci 16. O depășire minimă, totuși importantă pentru că angajamentul de onoare luat de sportivi a fost totuși îndeplinit.

Ceea ce indispunea însă era numărul mic de medalii de aur, limitat la cea a lui Patzaichin și la cea a lui Berceanu, marele favorit. Și atît. Alt aur trecuse pe lîngă zestrea delegației noastre, dar cele trei sutimi de la canoea lui Patzaichin și Covaliov I-au transformat în argint. Și apoi, ieșirea — fortuită — din concurs a unora dintre boxeri care ar fi putut pretinde aur (Cuțov, Vasile și Pometcu) a restrins mult posibilitățile de a se ajunge la patru medalii de aur.

Ne aflam la decernarea medaliilor la handbal cînd un apel telefonic de la Messegelande ne-a anunțat că Berceanu a devenit și el „Olympiasieger", iar Martinescu are și el șanse să-l imite. Vestea era excelentă. Peste numai cîteva minute am și fost la fața locului, unde erau adunați mulți oficiali și sportivi români. Am intrat în sală exact în momentul în care masivul Nicolae Martinescu era declarat învingător și întreaga sală îl ovaționa, în timp ce românii din sală, sportivi, oficiali sau turiști se îmbrățișau de fericire.

A treia medalie de aur a produs o mare bucurie, a adus multă satisfacție și mult suris pe buzele tuturor pentru că această cifră este totuși mai aproape de realitate, de ceea ce se cuvenea, dar prin bătălia aprigă de aici și prin lipsa de șansă a unor sportivi nu s-a putut realiza.

Momentul premierii celor doi luptători, campioni olimpici, a fost deosebit de impresionant. Primul care a urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului a fost Martinescu. Ce moment rar să vezi un uriaș, de 100 de kilograme, puternic ca un Tarzan, doborît de fericire, plîngînd pe podium, cu medalia de gît, făcînd și pe alții să lăcrimeze, tot de fericire, în timp ce tricolorul românesc se înălța pe catargul de onoare, iar imnul nostru de stat răsuna majestos în enorma sală a luptătorilor.

E și mai ușor de înțeles emoționanta bucurie a lui Martinescu, dacă avem în vedere cei 12 ani ai săi de activitate în sportul luptelor, adesea în anonimat, pentru ca la sfîrșitul carierei să culeagă și medalie olimpică. Mamelor li se aduc, adesea, multe omagii. Cred însă că acela rostit de un uriaș ca Martinescu, în acele momente de emoție și de glorie: „Ce fericită va fi mama!" a fost, pe cît de neașteptat, pe atît de duios. Într-adevăr, ai toate motivele să fii fericită tovarășă Martinescu și — la rîndul nostru — îți mulțumim că ai dăruit țării și mișcării sportive un flăcău atît de mare și atît de puternic!

A urmat la premiere Berceanu. Nici jumătate cît Martinescu la kilograme, dar tot atît de mare la medalie. Scena în care Berceanu s-a agățat de gîtul lui Martinescu, într-un salt avîntat, n-o vom uita niciodată. Berceanu era în al nouălea cer, cînd reprezentantul României în Comitetul Internațional Olimpic, tovarășul Alexandru Șiperco i-a înmînat medalia de aur. Era ca un copil care primește o jucărie, așa se uita la ea, pe o parte și pe alta; un copil care în timpul ceremoniei de premiere devenise grav, constient de propria lui valoare, atent spre margine, la antrenorii lui, cărora le datorează, în bună măsură, titlurile mondiale, europene și acum și titlul olimpic. Ce poate să-și mai dorească un sportiv decît să continue astfel atît timp cît va putea s-o facă!

Ne-am înapoiat cu toții de la Messegelande, cu o mare satisfactie, cu gîndul că bilanțul a fost substanțial îmbunătățit de acești admirabili luptători care au realizat două medalii de aur și două de bronz, dacă o adăugăm și pe cea de la lupte libere, a lui Vasile Iorga.

Se făcuse miezul nopții. Telexul bătea încă spre București. Reținem clipele în care sportivii noștri au urcat de 16 ori pe podium.

Gîndul nostru se îndreaptă însă și spre acei sportivi care nu au avut această satisfacție, dar și-au îndeplinit angajamentul lor de a fi printre cei mai buni șase din lume, cu dreptul de a acumula puncte într-un clasament, de regulă secundar, totuși un real barometru al unei mișcări sportive, al întinderii ei, al tăriei pe plan mondial. Sportivii noștri au totalizat la J.O. de la München 115 puncte depășind cu aproape 15 realizarea de la Mexico. Aceste puncte au fost recoltate din participări la o gamă largă de sporturi. Am putea fi mîndri de această multilateralitate a mișcării noastre sportive.

Ne bucurăm de realizările olimpice ale sportivilor noștri, pe care ei le-au închinat apropiatei aniversări a unui sfert de veac a republicii noastre. Ne bucurăm pentru că bilanțul de la Mexico a fost depășit, și ne exprimăm convingerea că se poate mai mult, că există încă rezerve nefolosite, care și la această Olimpiadă ar fi putut să fie mai bine puse în valoare. Nu numai pentru noi, ci pentru toate delegațiile participante, această Olimpiadă oferă unele aspecte noi, puțin cunoscute, ale marii bătălii sportive pe plan mondial de care va trebui să se țină seama pe viitor.

Concluziile participării românești la Jocurile Olimpice de la München, le vom prezenta în curînd.

Aurel NEAGU

München, 11 septembrie

SPORTIVI ROMÂNI MEDALIAȚI LA J.O. DE LA MÜNCHEN

MEDALII DE AUR

Ivan Patzaichin (canoe)
Gheorghe Berceanu (lupte greco-romane)
Nicolae Martinescu (lupte greco-romane)

MEDALII DE ARGINT

Valeria Bufanu (atletism)
Argentina Menis (atletism)
Dan Iuga (tir)
Ion Alexe (box)
Ivan Patzaichin și **Serghei Covaliov** (canoe)
Atanasie Sciotnic, Aurel Vernescu, Mihai Zafiu și **Roman Vartolomeu** (caiac)

MEDALII DE BRONZ

Nicolae Rotaru (tir)
Vasile Iorga (lupte libere)
Victor Dolipschi (lupte greco-romane)
Maria Nichiforov și **Viorica Dumitru** (caiac)
Ștefan Tudor, Petre Ceapura și **Ladislau Lovrenschi** (schif).
Echipa de floretă (**Ileana Gyulai, Ana Pascu, Olga Szabo, Ecaterina Stahl** și **Suzana Ardeleanu**).
Echipa de handbal (**Cristian Gațu, Cornel Penu, Alexandru Dincă, Gheorghe Gruia, Roland Gunesch, Adrian Cosma, Gabriel Kicsid, Gheorghe Licu, Werner Stocki, Radu Voina, Valentin Samungi, Simion Schöbel, Constantin Tudosie, Marin Dan** și **Ștefan Birtalan**).

ELOGII PENTRU CEI MAI MERITUOȘI

Turneul olimpic de lupte se înscrie, fără îndoială, printre cele mai mari din istoria J.O. Aproape 200 de luptători (în medie cîte 20 de concurenți la fiecare categorie) au luat startul la această întrecere care depășește mult prin amploare orice campionat mondial sau european, orice altă competiție internațională organizată vreodată.

Iată de ce succesul luptătorilor noștri apare, în acest context, și mai valoros. Să enumerăm, pe scurt, succesele repurtate de luptătorii noștri de greco-romane: **doi cîștigători ai medaliilor olimpice de aur, unul a celei de bronz și alți patru luptători în primele șase locuri ale clasamentelor. În total, deci, echipa României a acumulat 23 de puncte, mai mult decît la ultimele două Olimpiade la un loc!**

După ce Nicolae Martinescu și Gheorghe Berceanu au urcat pe treapta cea mai înaltă a podiumului olimpic și bravilor noștri luptători li s-au înmînat medaliile de aur, am solicitat cîteva declarații unor antrenori și ziariști prezenți la turneul olimpic de lupte.

HEINZ OSTERMAN, antrenorul echipei vest-germane: „Cunosc bine valoarea luptătorilor români și puteam să fac pariu că reprezentanții României vor avea o frumoasă comportare. Îi felicit din toată inima pentru cele trei medalii, pentru punctele acumulate de cei 7 luptători români clasați printre primii șase. Nicolae Martinescu a meritat această medalie pentru lunga și laborioasa sa activitate. Cînd va abandona luptele își va aduce aminte cu drag de zecile de trofee cucerite dintre care, desigur cea mai strălucitoare este această medalie olimpică de aur. Gheorghe Berceanu, cu calitățile sale native, se va mai bucura încă de multe satisfacții. Este un mare talent și dacă ar fi să fac un clasament al medaliaților l-aș situa pe primul loc. El a fost omul care a cucerit medalia în modul cel mai clar și cel mai sigur".

VASILI GROMIKO, antrenorul echipei U.R.S.S.: „Este, fireste, cel mai mare succes al luptătorilor români realizat vreodată la Jocurile Olimpice. Îmi dau bine seama că băieții dv au fost foarte bine pregătiți și pentru asta nu pot decît să-i felicit pe antrenorii români. Îmi permit să mai fac și alte remarci. Mă mirã, de exemplu, faptul că unii luptători s-au clasat mai slab decît mă așteptam. Mă refer la Ion Baciu pe care-l vedeam campion. Am constatat însă că nu este suficient de constant în partidele pe care le susține. În fine, Dolipschi va fi un foarte bun luptător. El este în mare progres: este puternic și cred că va mai repurta multe succese.

WERNER ARTMAN, redactor șef al revistei „Athletik": „Îl urmăresc pe Martinescu de la începutul carierei sale. Este un luptător puternic, ambițios, tehnic. Pot spune că mă bucură medalia sa de aur fiindcă o merită din plin pentru lunga și laborioasa sa activitate. Îi apreciez dîrzenia cu care a luptat pentru medalia de aur în meciul decisiv cu sovieticul Iakovenko, dorința sa de a învinge. Acest fapt este și mai lăudabil cu cît el știa de la prînz că are asigurată medalia de argint. Un altul, mai puțin ambițios, s-ar fi mulțumit cu ea. Berceanu este, indiscutabil, cel mai bun luptător din categoria celor mici. Dacă cineva m-ar fi întrebat, înaintea turneului olimpic, care va fi cel mai sigur campion, aș fi răspuns, fără echivoc: românul Berceanu. Așa a și fost. Comportarea luptătorilor români m-a impresionat. Punctele acumulate, medaliile cucerite dovedesc că, la luptele greco-romane, România este printre primele țări din lume. Bravo luptătorilor și priceputilor lor conducători și antrenori".

GEORG STÖCKINGER, președintele asociației presei sportive, din R.F. a Germaniei, crainic al centralei televiziunii vest-germane (Z.D.F.): „A fost o seară splendidă pentru luptătorii români. În meciurile decisive micul Gheorghe Berceanu și blondul Nicolae Martinescu au dobîndit medaliile de aur. Celălalt blond al românilor, Victor Dolipschi, unul dintre cei mai tineri medaliați la categoriile mari, a reușit un nesperat dar binemeritat bronz..."

Declarații culese de
Ion OCHSENFELD

FESTIVITATEA DE ÎNCHIDERE

(Urmare din pag. 1)

le „Thank you, Avery Brundage", ca un omagiu adus celui ce a condus timp de 20 de ani destinele înaltului for olimpic.

Apoi, în timp ce întregul stadion se cufundă în întuneric, spectatorii și sportivii au urmărit cu emoție stingerea treptată a flacării olimpice care a ars aici timp de 17 zile. Stingerea a fost însoțită de un solo de trompetă, executat de Rolf Quinque S-a păstrat un moment de reculegere pentru victimile atacului terorist din satul olimpic. Întreaga asistență s-a ridicat în picioare.

Apoi, aceiași opt canotori vest-germani de la deschidere, foști campioni olimpici la Mexico, au purtat spre ieșire drapelul olimpic, în sunetele imnului olimpic al lui Spiros Samaras.

În acest moment, dinspre colina olimpică s-a înălțat, traversînd spațiul de peste lacul artificial și oprindu-se la teatrul în aer liber din perimetrul olimpic, un imens curcubeu creat de un maestru al artei cinetice, munchenezul Otto Piene, care a imaginat cinci tuburi paralele în formă de balon, umflate cu heliu și vopsite în culorile portocaliu, galben, verde, albastru deschis și violet. Efectul acestui curcubeu plastic a fost extraordinar și el a impresionat mulțimea care a ovaționat îndelung. În același timp, proiectoare puternice au iluminat partea de vest a turnului de televiziune, îmbrăcîndu-l în aceleași cinci culori prin benzi orizontale de cîte 32 de metri, în așa fel încît culorile curcubeului s-au transmis și aici, de la sol pînă la înălțimea de 160 de metri.

Tabloul final a fost alcătuit din 1 200 de tineri și tinere în costume folclorice bavareze care au salutat pentru ultima oară pe oaspeți.

Din tranșeele fotoreporterilor țîșnesc 400 de copii care poartă torțe. În același timp spectatorii sînt invitați să-și aprindă lanternele ce le-au fost dăruite la intrarea în stadion. Se obține astfel un tablou luminos care face festivitatea într-adevăr înălțătoare și spectaculoasă.

Făcînd cerc în jurul sportivilor, tinerii făclieri îi conduc spre ieșire pe sportivi și îi însoțesc, apoi, pînă la satul olimpic, luminîndu-le calea pentru ultima oară.

Jocurile Olimpice de la München au luat sfîrșit.

HANDBALIȘTII IUGOSLAVI — CAMPIONI OLIMPICI

Încheiată, de fapt, luni, finala turneului olimpic de handbal, în care s-au întîlnit reprezentativele **Iugoslaviei**, cea mai autorizată pretendentă la titlu, și cea a **Cehoslovaciei**, revelația acestei echilibrate competiții, a oferit numeroșilor spectatori prezenți la „Sporthalle" un meci dinamic, dominat tot timpul de formația iugoslavă. Victoria a revenit acestei echipe cu scorul de **21—16 (12—5)**, fapt care confirmă pe deplin valoarea team-ului antrenat de doi reputați tehnicieni: **Ivan Snoj** și **Vlado Stenzel.**

Și în această partidă, ca și în cele anterioare, handbaliștii iugoslavi s-au impus prin siguranța și mobilitatea sistemului defensiv și prin forța de finalizare a atacului, bine condus de **Horvat.** Șuturile lui **Lazarevici** și **Lavrnici**, pătrunderile lui **Pokrajac, Pribanici** și **Popovici** au determinat ca succesul reprezentativei Iugoslaviei să fie chiar mai net decît se sconta.

În ciuda severei înfrîngeri din partida finală, echipa Cehoslovaciei a realizat, în ansamblu, o comportare meritorie, putînd fi socotită ca una din candidatele la podiumul viitoarei ediții a C.M. (1974 în R.D. Germană).

Iată clasamentul final: 1. **Iugoslavia**; 2. **Cehoslovacia**; 3. **România**; 4. **R.D. Germană**; 5. **U.R.SS.**; 6. **R. F. a Germaniei**; 7. **Suedia**; 8. **Ungaria**; 9. **Norvegia**; 10. **Polonia**; 11. **Japonia**; 12. **Islanda**; 13. **Danemarca**; 14. **S.U.A.**; 15. **Spania**; 16. **Tunisia**

SE ÎNTORC LUPTĂTORII

(Urmare din pag. 1)

Junsesem să cred și eu că sînt doar o amintire. Am reușit, însă, să mă adun și să realizez ceea ce n-am realizat în toate cele trei ediții de campionat mondial la care am participat. Sînt golgeterul Olimpiadei...

...Ne-am îndreptat împreună spre blocul românesc de la numărul șase. Toți olimpicii se adunaseră. Îi așteptau pe luptătorii victorioși. Argentina renunțase la peruca albă, rămînînd cu frumosul ei păr negru. Era radioasă... Pe masă așteptau paharele apropiatului toast.

Dinspre grupul scrimerilor, mîndri de cele cincisprezece puncte ale lor, o voce mucalită îngîna cu o plăcută monotonie: **„C-așa beau oamenii buni / De simbătă pînă luni".** Patzaichin, mai elegant ca oricînd, în costumul lui bleumarin, avea ochii strălucitori. Părul lui, în sfîrșit adunat, mirosea a lavandă. Prietenul său, Covaliov, era ca întotdeauna, lîngă el. Îl îndeamnă să vorbească. Dar Patzaichin tace. Atunci a intervenit antrenorul Mercurian: **„După cursa de simplu, vest-germanul Lewe s-a îndreptat spre Patzaichin. A chemat-o pe interpretă și-a rugat-o să-i traducă exact: «Spune-i lui Patzaichin că noi toți am vrut să cîștigăm. Cunosc pe cineva care a fost și la capelă ca să se roage, în speranța că vîntul va bate pentru el în ziua finalei... Dar te rog să-i mai spui că oricum ar fi bătut vîntul, el tot ar fi cîștigat». Apoi Lewe a rîs și a adăugat: «Spune-i că ne-ar fi bătut pe toți și cu pagaia ruptă...»"**

Se apropie ora la care trebuie să sosească luptătorii. Așteptăm. Și iată că deodată Martinescu împinge cu putere ușa de la intrare. Urale... În urma lui, omulețul Berceanu. Urale. Se ridică paharele. **„La mai mare, Martine!...** Martinescu, care a și dus paharul la gură, îl retrage gata să-l verse: **„La mai mare, nu se poate".**

Rumoarea crește. Toți îl roagă pe noul campion olimpic să povestească. Și Martin nu se lasă prea mult rugat. **„Bre copii, n-aș fi crezut că pot plînge vreodată. Dar în seara asta am plîns și am sărutat salteaua... A fost tare greu, a fost tare, tare greu... Cele nouă medalii ale mele, cîștigate pe la diferite mondiale și europene, mi se par acum ca niște mere culese din pom de la Vișani, de la mine de-acasă... A fost tare, tare greu... Mă întrebați dacă am crezut că pot cîștiga medalia de aur? La început n-am prea crezut, dar cînd am ajuns să lupt cu Iakovenko, ăl mai prima campion mondial, am judecat și eu ca omul gospodar: medalia de argint o ai Martine. Vezi acum poate mai iese ceva... Și mi-am zis că totul e să ajungem egali pînă la sfîrșitul primei reprize... Întîmplarea a făcut să fie chiar așa... Apoi m-am opintit și eu... Nenea Iakovenko a încercat vreo două șuruburi, dar am simțit imediat că i s-a cam dus puterea, că toți sîntem oameni și așa ne lasă cînd îți este lumea mai dragă... Ce a fost după aia se știe. L-am fixat de două ori, omul n-a mai avut ce face și a pierdut. Așa a ajuns... Nicolae Martinescu campion olimpic, așa am ajuns și eu să am o răsplată că prea am tras mult de vreo 15 ani".**

Ghiță Berceanu e purtat pe brațe.

— Cum a fost Ghiță?

— La mine a fost și mai greu. Timp de patru ani am purtat pe cap o povară uriașă. Toată lumea spunea că medalia lui Berceanu e cea mai sigură. Gîndiți-vă și dv. cum intri pe saltea cînd ai o asemenea răspundere. A fost chinuitor de greu. A trebuit să slăbesc, de fiecare dată, cu cîte un kilogram pe zi. Vă închipuiți ce înseamnă să lupți fără să mănînci. Pînă la urmă însă a ieșit bine. V-am mai spus că e greu să piardă un om care n-a mai pierdut de patru ani. Mi-am dorit să intru de la început cu Zubkov. Și cam așa s-a întîmplat. O dată scăpat de campionul mondial, totul a mers strună. Pînă la urmă s-au bătut ei între ei. Nici n-am mai apucat să trag în ultimul meci. Se adunaseră punctele rele în dreptul tuturor și am rămas singur pe saltea.

...Seara festivă s-a încheiat. Vinul a rămas pe jumătate în pahare. Plouă în satul olimpic. Sportivii noștri olimpici stau pe gînduri. Le e dor de casă...

FINALELE ÎNTRECERILOR DE BOX AU OFERIT DISPUTE SPECTACULOASE

Ora tîrzie la care s-au disputat meciurile finale din cadrul turneului olimpic de box nu ne-a permis să relatăm amănunte de la aceste întreceri. O facem acum. La cea mai mică categorie de greutate, semimuscă, campionul european **György Gedö** (Ungaria) s-a dovedit net superior adversarului său **Kim U Lee** (Coreea de Sud) pe care l-a întrecut prin varietatea procedeelor tehnice și prin viteză. **Gedö b.p. (5—0) Kim U Lee.** Medalii de bronz: **Ralph Evans** (M. Britanie) și **Enrique Rodriguez** (Spania). Titlul de campion olimpic la categoria muscă a revenit, în mod surprinzător, bulgarului **Gheorghi Kostadinov** — participant pentru prima oară la o mare competiție internațională. Victoria sa a fost cu atît mai surprinzătoare, pe cît a fost de clară. El l-a învins cu 5—0, pe ugandezul **Leo Rwabogo**, medaliat cu bronz la J.O. de la Ciudad de Mexico. Medaliile de bronz au revenit boxerilor **Leszek Blazynski** (Polonia) și **Douglas Rodriguez** (Cuba). Cubanezul **Orlando Martinez** (învinsul lui Toni Mircea la turneul „Centura de aur") a cucerit titlul la categoria cocoș. El l-a învins categoric, la puncte, pe mexicanul **Alfonso Zamora.** Medaliați cu bronz: **George Turpin** (M. Britanie) și **Ricardo Carreras** (S.U.A.). **Boris Kuznețov** (U.R.S.S.) a obținut o decizie discutabilă în fața kenyanului **Philip Waruinge.** Pe locul 3 s-au clasat **Andras Botos** (Ungaria) și **Clemente Rojas** (Columbia). Datorită avantajului acumulat în primele două reprize, cînd și-a folosit bine alonja, **Jan Szczepanski** (Polonia) a fost declarat învingător, la semiușoară, în fața maghiarului **Laszlo Orban.** Medalii de bronz: **Samuel Mbugua** (Kenya) și **Alfonso Perez** (Columbia).

Partida finală a categoriei ușoară a adus în ring doi boxeri cu stiluri și staturi total diferite: **Ray Seales** (S.U.A.) — 183 cm înălțime cu garda inversă și **Anghel Anghelov** (Bulgaria) — 170 cm înălțime. Seales și-a folosit bine alonja și l-a ținut la distanță pe Anghelov. În rundul doi, în urma unui upercut la maxilar, Anghelov a fost numărat. Revenirea boxerului bulgar din ultima repriză a fost tardivă. Învingător la puncte (3—2) Seales. Locul 3: **Zvonko Vujin** (Iugoslavia) și **Isaak Dabora** (Niger).

Un meci de mare spectacol au realizat campionul european **Janos Kajdi** (Ungaria) și tînărul (19 ani) cubanez, **Emilio Correa** (învinsul lui Zilberman, la București). Experiența și tehnica lui Kajdi au trebuit să se încline în fața forței și vitalității boxerului cubanez, nu lipsit de cunoștințe tehnice. Depășit clar în ultimul rund, și avertizat pentru țineri în repriza secundă, Kajdi a pierdut cu 5—0. Medalii de bronz: **Jesse Valdez** (S.U.A.), **Tiger Murunga** (Kenya).

Într-o întrecere în general echilibrată, **Dieter Kottysch** (R.F. a Germaniei) a primit verdictul cu 3—2, la mijlocie mică, în fața polonezului **Wieslaw Rudkowski**, calificat în finală în urma unor partide mai grele. Locul 3: **Peter Tiepold** (R.D. Germană) și **Alan Minter** (M. Britanie).

Viaceslav Lemeșev (U.R.S.S.), la vîrsta de 20 de ani, a cîștigat la mijlocie, dovedind calități de mare campion. El l-a învins prin k.o.1 pe finlandezul **Reima Virtanen.** Medalii de bronz: **Marvin Johnson** (S.U.A.) și **Prince Amartey** (Ghana). Superior din punct de vedere tehnic și mult mai rapid decît adversarul său, **Mate Parlov** (Iugoslavia) l-a învins prin abandon rep. 2 pe cubanezul **Gilberto Carrillo** Medalii de bronz la semigrea: **Janusz Gortat** (Polonia) și **Isaak Ikhouria** (Nigeria). Prin neprezentarea lui **Ion Alexe, Teofilo Stevenson** (Cuba) a devenit campion la categoria grea obținînd cea de a treia medalie de aur a boxerilor cubanezi. Pe locul 3 s-au clasat: **Peter Hussing** (R.F. a Germaniei) și **Hasse Thomsen** (Suedia).

ECHIPA R.F. A GERMANIEI A CÎȘTIGAT „CUPA NAȚIUNILOR" LA CĂLĂRIE

Marele Premiu de obstacole pe echipe, „Cupa Națiunilor", la care s-au aliniat călăreți din 17 țări a încheiat luni seara, pe Stadionul olimpic, cea de a XX-a ediție a J.O. În prezența a 80 000 de spectatori s-a desfășurat pe terenul înmuiat de apă prima manșă a acestei dificile și spectaculoase probe.

Doar doi călăreți au izbutit să termine parcursul fără greșeală: americanul Steinkraus, cu calul Main Spring și argentinianul Jorge Llambi cu Okej Amigo Pe echipe, călăreții vest-germani s-au instalat în fruntea plutonului cu 16 p penalizare, urmați numai la un sfert de punct de americani. De altfel, între aceste două echipe s-a dat lupta pentru medalia de aur în manșa a doua, programată, după-amiază În partea a doua a concursului au rămas în luptă echipele: R.F. a Germaniei, S.U.A., Italia, Marea Britanie, Canada, Spania, Elveția și Argentina. Lupta pentru aur, dintre vest-germani și americani, în manșa a doua a consemnat un rezultat de egalitate între cele două echipe, cea a R.F. a Germaniei cîștigînd însă titlul olimpic grație acelui sfert de punct negativ primit de americani în manșa I pentru depășirea timpului regulamentar. Iată clasamentul. **1. R.F. A GERMANIEI (Fritz Ligges** cu Robin, **Hartwig Steenken** cu Simona, **Gerhard Wiltfang** cu Askan și **Hans-Günter Winkler** cu Torphy) 32 p. 2. **S.U.A. (Karthryn Kusner** cu Fleet Apple, **Frank Chapot** cu White Lightning, **William Steinkraus** cu Main Spring și **Neal Shapiro** cu Sloopy) 32,25 p. 3. **ITALIA (Piero D'Inzeo** cu Easter Light, **Raimondo D'Inzeo** cu Fiorello II, **Graziano Mancinelli** cu Ambasador și **Vittorio Orlandi** cu Fulmer Feather) 48 p, 4. Marea Britanie 51 p, 5. Elveția 61, 25 p, 6. Canada 64 p, 7. Spania 66 p 8. Argentina 121 p.

CRONICA ULTIMEI ZILE DE LA FOREST HILLS

(Urmare din pag. 1)

Din al doilea set, aspectul disputei se schimbă esențial. Năstase se impune atît în atac cît și în apărare. El cîștigă patru ghemuri fără să piardă nici o minge, Ashe adjudecîndu-și unul singur, la serviciu său: 4—1. Apoi, jocul decurge normal pînă la 6—3 pentru Năstase.

Setul al treilea a fost dramatic. Năstase își pierde serviciul în al treilea ghem, după ce făcuse o dublă-greșeală și ratase două voleuri, ca la urmă Ashe să trimită un drive de dreapta fulgerător în lungul liniei: 1—2. Dar Năstase face break în al optulea ghem în care conduce cu 40—0, este egalat și apoi se distanțează cu două pasinguri superbe: 4—4. Egalitatea se menține pînă la inevitabilul tie-break, cînd Ashe reușește să smulgă decizia (5—1). El conduce cu 2—1 la seturi, deși fusese dominat în multe faze ale jocului.

Ultimele două manșe ale partidei sînt însă clar adjudecate tenismanului român. După un 6—4 obținut fără dificultate deosebită în al patrulea set, urmează cel decisiv. Surpriză! Ashe face break în ghemul de debut. Dar își pierde și el serviciul în cel următor, întregind o serie de 11 duble-greșeli comise de-a lungul partidei. Adevărata decizie a survenit în al șaselea ghem, cînd Năstase reușește din nou să înfrîngă serviciul din ce în ce mai slab al adversarului său istovit. Cu 6—3, el încheie seria celor cinci seturi, obținînd o binemeritată victorie.

Scorul finalei: **Ilie Năstase învinge pe Arthur Ashe cu 3—6, 6—3, 6—7, 6—4, 6—3.**

La sfîrșitul jocului, Ilie Năstase avea să facă următoarea declarație trimișilor speciali ai agențiilor de presă: **„Sînt fericit că am reușit să înving un jucător de mare clasă cum este Arthur Ashe..."** La rîndul său, deși vizibil afectat de înfrîngere și foarte obosit, Arhur Ashe declara, foarte sportiv: **„Ilie Năstase a meritat victoria. El a jucat foarte bine, impunîndu-se în momentele decisive ale partidei, cînd eu am acționat prea crispat".**

Programul ultimei zile a fost completat de meciul pentru locurile 3—4, în care **Cliff Richey** a dispus de **Tom Gorman** cu 6—4, 6—4.

În încheiere, s-a jucat finala de dublu mixt, **Ilie Năstase**, vizibil obosit după jocul precedent, n-a putut reedita — alături de americanca **Rosemary Casals** — victoria sa de la Wimbledon. Cei doi sînt învinși cu 3—6, 5—7 de perechea **Marty Riessen** (S.U.A.) — **Margaret Court** (Australia).

„CEA MAI FRUMOASĂ VICTORIE..."

(Urmare din pag. 1)

reușit să se înscrie printre învingători, cel mai adesea americani sau australieni. Celebrul campion englez Fred Perry în 1936 și asul spaniol Manuel Santana în 1965, iată ultimele excepții. Pentru prima oară pe tabelul de onoare stă scris acum numele unui sportiv român.

Este, fără îndoială, cel mai important succes obținut de tenisul românesc într-o lungă istorie. Este totodată continuarea unor prestigioase afirmări ale tenismenilor noștri în acești ani din urmă. Titlul obținut de Ilie Năstase în clasica întrecere americană vine să se adauge celorlalte succese recente, dintre care se disting în mod deosebit prezențele echipei române în finalele „Cupei Davis".

Cînd încheiam convorbirea telefonică cu New York-ul am auzit pe Ilie Năstase spunîndu-ne de la celălalt capăt al firului: „Sînt nespus de fericit că am obținut acest titlu de campion internațional, pe care mi-l doream de mult. Este cea mai frumoasă victorie din cariera mea de tenisman. Mă gîndesc acum cu nerăbdare la viitoarea mare întrecere ce ne stă în față, a treia finală a „Cupei Davis" pe care o susțin alături de vechiul meu coleg de întreceri, Ion Țiriac. Voi fi din nou la București la începutul lui octombrie...".

Pînă atunci, drumurile marelui nostru campion trec prin Sacramento, Los Angeles și San Francisco, viitoarele etape ale Marelui Premiu. Și apoi finala „Cupei Davis". O așteptăm și noi, cu nerăbdare și speranță.

CAMPIONII DE LA FOREST HILLS

(de la a 80-a ediție)

1960 — **Neale Fraser** (Australia)
1961 — **Roy Emerson** (Australia)
1962 — **Rod Laver** (Australia)
1963 — **Rafael Osuna** (Mexic)
1964 — **Roy Emerson** (Australia)
1965 — **Manuel Santana** (Spania)
1966 — **Fred Stolle** (Australia)
1967 — **John Newcombe** (Australia)
1968 — **Arthur Ashe** (S.U.A.)
1969 — **Rod Laver** (Australia)
1970 — **Ken Rosewall** (Australia)
1971 — **Stan Smith** (S.U.A.)
1972 — **ILIE NĂSTASE** (România)

Redacția și administrația: București, str. Vasile Conta nr. 16; telefoane: centrala 11.10.05, secția corespondenți 11.51.09, interurban 72 și 256; telex: sportrom buc. 180. Tiparul I. P. „Informația", București 40.368